

Sygn. akt III AUa 1202/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Wojciech Bzibziak (spr.)
Sędziowie	SSA Alicja Kolonko SSA Witold Nowakowski
Protokolant	Michał Eksterowicz

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2019 r. w Katowicach

sprawy z odwołania F. N. (F. N.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o datę przyznania prawa do emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonego F. N.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach

z dnia 20 marca 2018 r. sygn. akt VIII U 2094/17

oddala apelację.

/-/ SSA A.Kolonko /-/ SSA W.Bzibziak /-/ SSA W.Nowakowski

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 1202/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 października 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. przyznał ubezpieczonemu F. N. emeryturę w kwocie zaliczkowej, poczynając od 1 października 2017 r., tj. od dnia wejścia w życie przepisów ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw i wypłacił mu wyrównanie za październik 2017 r.

W odwołaniu od tej decyzji ubezpieczony domagał się ponownego jej rozpatrzenia z powodu niezgodności ze stanem faktycznym.

Przedstawił przebieg swojego zatrudnienia oraz dotychczasowe starania o przyznanie emerytury z tytułu warunków szkodliwych z uwzględnieniem postępowań sądowych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podając okoliczności zawarte w zaskarżonej decyzji oraz przedstawiając przebieg dotychczasowych postępowań sądowych w sprawach z odwołania F. N. od decyzji odmawiających mu prawa do emerytury z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Wyrokiem z dnia 20 marca 2018 r., sygn. akt VIII U 2094/17 Sąd Okręgowy w Gliwicach oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Na podstawie akt organu rentowego ustalił Sąd, że F. N. ur. (...), wiek 65 lat ukończył w dniu (...) W dniu 26 września 2017 r. złożył wniosek o emeryturę, który został załatwiony zaskarżoną decyzją przyznającą mu emeryturę od 1 października 2017 r., tj. od dnia wejścia w życie przepisów ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw.

W odwołaniu od tej decyzji ubezpieczony zarzucił, że powinna być mu przyznana emerytura z właściwą datą, gdyż należy mu się emerytura z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach, co mogą potwierdzić wskazani przez niego świadkowie.

Sąd I instancji ustalił nadto, że decyzją z dnia 26 czerwca 2013 r. ZUS odmówił F. N. prawa do emerytury, ponieważ nie udowodnił co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Jego odwołanie od tej decyzji zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 26 listopada 2013 r., sygn. akt VIII U 2122/13, który uwzględnił mu jedynie 13 lat 7 miesięcy i 1 dzień pracy w szczególnych warunkach. Apelacja odwołującego się od tego wyroku została oddalona przez Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 8 stycznia 2015 r., sygn. akt III AUa 2135/14. Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2016 r., sygn. I UK 213/15 odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazując, że skarżący nie zdołał wykazać przesłanek przyjęcia jej do rozpoznania.

Sąd I instancji wskazał także, że ubezpieczony w dniu 29 września 2016 r. ponownie złożył wniosek o emeryturę z tytułu pracy w szczególnych warunkach, który został załatwiony odmownie decyzją z dnia 20 października 2016 r., gdyż nie przedłożył on żadnych nowych dowodów mających wpływ na prawo do świadczenia. Postanowieniem z dnia 24 lutego 2017 r., sygn. akt VIII U 2005/16 Sąd Okręgowy w Gliwicach odrzucił odwołanie w oparciu o art. 199 § 1 pkt 2 kpc.

Zgromadzony materiał dowodowy uznał Sąd za kompletny, wiarygodny i mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków: H. M. (1) i H. M. (2), gdyż nie mają one związku z niniejszą sprawą.

Przechodząc do rozważań prawnych Sąd Okręgowy w Gliwicach przytoczył treść art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w brzmieniu obowiązującym od 1 października 2017 r., tj. po wejściu w życie przepisów ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw.

Zgodnie z tym przepisem odwołującemu się przysługuje prawo do emerytury od osiągnięcia wieku wynoszącego 65 lat.

Za bezsporne uznał Sąd, że wiek ten F. N. osiągnął w dniu 9 czerwca 2017 r.,

a z wnioskiem o emeryturę wystąpił w dniu 26 września 2017 r.

Wskazał Sąd, że w tej dacie – zgodnie z treścią obowiązującego do dnia 30 września 2017 r. art. 24 ust. 1b pkt 14 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – wiek emerytalny dla odwołującego się wynosił 66 lat i 6 miesięcy.

Zaskarżona decyzja była więc prawidłowa, gdyż przepisy ustalające powszechny wiek emerytalny dla mężczyzn na 65 rok życia weszły w życie dopiero od dnia 1 października 2017 r. Organ rentowy nie mógł zatem przyznać ubezpieczonemu emerytury przed tą datą.

Podał również Sąd, że oddalił wniosek F. N. o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków H. M. (1) i H. M. (2), gdyż nie mają one związku

ze sprawą. Ubezpieczony chciał bowiem za pomocą ich zeznań dowodzić wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Sąd podkreślił, iż niniejsze postępowanie dotyczy ustalenia właściwej daty przyznania emerytury z powszechnego wieku emerytalnego, natomiast sprawa o przyznanie emerytury z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach została już prawomocnie rozstrzygnięta wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 stycznia 2015 r., sygn. akt III AUa 2135/14, którym oddalono jego apelację. Następnie Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2016 r., sygn. I UK 213/15 odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W konsekwencji Sąd Okręgowy w Gliwicach na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie F. N..

Powyższy wyrok zaskarżył ubezpieczony zarzucając:

- nieuwzględnienie przez Sąd I instancji jego wniosku o przesłuchanie świadków H. M. (1) i H. M. (2) na okoliczność jego pracy w szczególnych warunkach,

- błędne przyjęcie przez Sąd, że nie wskazał daty, od której domaga się przyznania emerytury, gdyż wskazał ją w swoich pismach procesowych jako 10 czerwca 2012 r.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o dopuszczenie dowodu z wnioskowanych świadków i zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie odwołania i przyznanie mu emerytury od 10 czerwca 2012 r., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Skarżący podał, że nie ulega wątpliwości, iż w świetle obowiązujących przepisów wykonywał pracę w szczególnych warunkach.

W kolejnych swych pismach procesowych przedstawił przebieg swojego zatrudnienia oraz dotychczasowe starania o przyznanie emerytury z tytułu warunków szkodliwych z uwzględnieniem postępowań sądowych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna.

Spór w rozstrzyganej sprawie dotyczył ustalenia daty, od której ubezpieczonemu F. N. przysługuje prawo do emerytury.

Okoliczności faktyczne rozstrzyganej sprawy były bezsporne i zostały prawidłowo wskazane przez Sąd Okręgowy w Gliwicach.

Nie ulega zatem wątpliwości, że F. N. wiek 65 lat osiągnął w dniu 9 czerwca 2017 r., a w dniu 26 września 2017 r. złożył wniosek o emeryturę, który został załatwiony zaskarżoną decyzją przyznającą mu to świadczenie od 1 października 2017 r.

W dacie złożenia wniosku – zgodnie z treścią obowiązującego do dnia 30 września 2017 r. art.24 ust.1b pkt 14 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.) – wiek emerytalny dla skarżącego wynosił 66 lat i 6 miesięcy. Zmiana, na 65 lat, nastąpiła dopiero od 1 października 2017 r., gdy weszły w życie przepisy ustawy z dnia 16 listopada 2016 r.

o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r., poz.38 ze zm.).

Organ rentowy prawidłowo więc przyznał ubezpieczonemu emeryturę od dnia 1 października 2017 r. Przyznanie świadczenia wcześniej było niemożliwe z uwagi na obowiązujący stan prawny.

Sąd I instancji trafnie również wskazał, że zaskarżona decyzja nie dotyczyła prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach na podstawie art. 184 w związku z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Ta kwestia została już wcześniej prawomocnie rozstrzygnięta decyzją z dnia 26 czerwca 2013 r., którą odmówiono F. N. prawa do tego świadczenia, ponieważ nie udowodnił co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Jego odwołanie od tej decyzji zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 26 listopada 2013 r., sygn. akt VIII U 2122/13, a apelację od tego orzeczenia oddalił Sąd Apelacyjny w Katowicach w dniu 8 stycznia 2015 r. w sprawie o sygn. akt III AUa 2135/14.

Wskazać należy, że w utrwalonym orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że zakres rozstrzygnięcia sądu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyznacza treść decyzji organu rentowego, od której zostało wniesione odwołanie.

Ubezpieczony zaskarżył decyzję z dnia 16 października 2017 r. przyznającą mu emeryturę z powszechnego wieku emerytalnego.

Zbędne zatem było przeprowadzanie w rozstrzyganej sprawie (przez Sądy obu instancji) wnioskowanych przez skarżącego dowodów z zeznań świadków na okoliczność wykonywania przez niego pracy w szczególnych warunkach. Nie miała ona bowiem znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Mając powyższe względy na uwadze, skoro apelacja okazała się bezzasadna, Sąd II instancji na mocy art. 385 kpc oddalił ją.

/-/ SSA A.Kolonko /-/ SSA W.Bzibziak /-/ SSA W.Nowakowski

Sędzia Przewodniczący Sędzia